

Dušan DUŠEK: NEMÔŽE BYŤ NIEKTO PIEŠŤANEC BEZ TOHO, ABY NECHODIL NA EVU!

Napísal niekoľko desiatok kníh. V mnohých z nich sa vracia do detstva, ktoré prežil v Piešťanoch. Piešťany sa mu stali zdrojom inšpirácie, spomienok, príbehov, ale aj miestom návratov. Jedným z návratov je aj letná dovolenka, ktorú sa rozhodol prežiť práve tu a v týchto dňoch. Neobišiel ani mestskú knižnicu, kam viedli jeho prvé kroky. Tu sme náš rozhovor začali spomienkou na nedávno zosnulého Juraja Slezáčka, s ktorým ho spája toto mesto i čestné občianstvo Piešťan. Potom sme sa zarozprávali o Piešťanoch. Už aj budova hotela Park Avenue, kde sa ubytoval, mu pripomína detstvo.

Na ktoré miesta sa tešíte v Piešťanoch?

Na prvom mieste je to určite miesto, kde som vyrastal, tzv. lesnícka kolónia – alebo lesy. Vilková štvrtička, kde sme bývali spolu s ostatnými rodinami lesných a stavebných inžinierov. Boli tam dva podniky – Lesprojekta (tam pracoval môj otec) a Lesostav. Takže tam sa určite pôjdem pozrieť, lebo táto lesná kolónia je moje detstvo. Z tohto miesta sme robili výjazdy a výpady na všetky piešťanské svetové strany. Bol som veľký bicyklista, moja najmilšia zábava bola sadnúť na bicykel a bicyklovať sa po Piešťanoch. Ja som „prešpikoval“ všetky ulice tisíckrát. V tých 50. rokoch ani áut ešte toľko nebolo, ulice boli viac-menej prázdne. Mal som bicykel Pionier – taký starý, pod štangľou sme sa bicyklovali, potom som si zarobil na Favorit a na tom Favorite sme jazdili po Piešťanoch.

Druhá najzákladnejšia lokalita je kúpalisko Eva. Nemôže byť niekto Piešťanec bez toho, aby nechodil nie na kúpalisko, ale na Evu. Nikdy sme nepoužívali, že ideme na kúpalisko, vždy len : ideme na Evu. Niekedy nám nestačilo kúpať sa len na Eve, tak sme sa chodili kúpať ešte aj na Váh, smerom k Hornej Strede. Pamätám si, že tam bola taká voda, že keď som sa pozeral pod seba, tak som tie jalce, chrby rýb videl, ako plávajú pod nami. To bola krása! Potom som tam raz Naďu (manželku) zobral, bolo to už iné, zreparované, bol som z toho dosť smutný. Viem ale, že sa tam stále chodia ľudia kúpať.

No a potom, samozrejme, miesta ako Červená veža, tam sme chodili, lebo kamarátov otec tam pre rodinu postavil chatku, tam sme chodievali.

V zime som sa rád korčuľoval, keď niekedy zamrzol Váh. Počas môjho detstva dva-tri krát zamrzol Váh a to sme sa korčuľovali od Hornej Strede až po Kolonádový most. To bolo také... zážitok!

Ďalší dôležitý bod bolo kino. Najprv boli dve, ešte bolo kúpeľné kino, to vyhorelo po čase a samozrejme bývalé kino Moskva, dnes Fontána. Tam sme chodievali pravidelne, v nedeľu dopoludnia na kino Čas, poobede na detské predstavenia. Keď som mal 12 – 13 rokov, raz hrali film, ktorý sa volal Francúzka a láska. Bol to poviedkový film. Strašne som to chcel vidieť, ale to bolo mládeži neprístupné. Mamu som prosil, aby ma zobrala so sebou. Ona sa pýtala otca, či ma môže zobrať a otec na to: „Však za farára nepôjde, tak ho zober!“ Tak som videl film Francúzka a láska a mohol som sa v triede vychvaľovať, že aký film som videl, lebo väčšina ho nevidela. Film bol poskladaný zo siedmich pôvabných poetických príbehov a pamätám si len jednu jedinú z poviedok, to bolo o dvoch deťoch, chlapčekovi a dievčatku, ktoré verili, že deti sa rodia z kapúst. Že v tej veľkej kapuste je to dieťaťko. Už nič iné si z toho filmu nepamätám, ale rád by som ho ešte videl.

Keď postavili prírodné kino za kinom Moskva, aj tam sme chodievali. Mám veľkú spomienku, ako sme filmy pozerali zo stromov, bez lístkov. Vyškriabali sme sa na stromy a pozerali sme sa na filmy, ktoré premietali. Občas aj policajti došli, nás zháňali dolu a my sme utekali do parku...

Toto sú asi tie najdôležitejšie miesta, ktoré chcem navštíviť. Ale neobídem ani dve školy v Piešťanoch. Mal som spolužiaka, volal sa Miro Lehuta, bol hrobárov a zvonárov syn. Ja som síce ako jediný z triedy bol luterán, všetci ostatní boli katolíci, my sme boli po mame evanjelici. Keď som začal chodiť do školy, bolo ešte náboženstvo. Prišiel pán kaplán, škola bola vedľa kostola (pozn. dnešná cirkevná škola). S Mirom Lehutom sme chodili zvoniť na kostol, keď bol pohreb alebo niečo takéto, to bol

veľký zážitok. Na lanách sme sa vyťahovali ako tie zvony zvonili, to bolo tiež nádherné! Kostolná veža bola naša rozhľadňa. Z veže sme videli na celé Piešťany, vtedy to bolo najvyššie miesto v Piešťanoch. Posledné miesto, kde sme radi chodili, bolo letisko. To nás vždy fascinovalo. Boli tam vojenské lietadlá, večer pristávali, chodievali sme tam pozeráť. A niekedy v roku 1957 – 58 začala lietať linka Bratislava – Piešťany, vždy poobede priletelo lietadlo z Bratislavy a ráno zase letelo naspäť. Iba o štyri koruny bolo drahšie ako rýchlik, 32 korún stál lístok, rýchlik 28 korún. Let trval 15 minút. Toto sú tie najdôležitejšie miesta pre mňa v Piešťanoch. Všetky pôjdem pozrieť.

Priniesli ste si do Piešťan aj nejakú prácu?

Nie! Prácu nie, v Piešťanoch nebudem pracovať.

A knižku na čítanie?

To áno. Ale zistil som, že po mesiaci zabudnem, čo som čítal. Teraz čítam tie staré knižky, čo som už raz čítal, viem, že sa mi to raz páčilo, tak teraz si to znova čítam. Ale určite si pôjdem kúpiť knižku Juraja Slezáčka Ako som sa stal celebritou, ešte som ju nečítal.

Naše rozprávanie pokračovalo ďalej. Z každého slova cítiť, že Dušan Dušek má Piešťany rád. Teší sa na ranné plávanie na Eve, konečne bude mať čas aj na koncert na terase Kursalonu a možno stretne aj niektorého zo svojich kamarátov. Tak nech si to užíva!

Ďakujem za rozhovor a peknú dovolenku!

Autor rozhovoru: D. Moretová

Miesto rozhovoru: Mestská knižnica Piešťany

Dátum: 8. 8. 2016